

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

2 sönd. efter tref.

”Kallelsen till Guds rike”

5 Mos 7:6-9

Rom 8:28-30

Joh 1:35-46

Evangeliet idag handlade om olika människor som träffar Jesus. Och vägen till det mötet kan se lite olika ut. Först har vi de två lärjungarna som var med Johannes döparen. De fick träffa Jesus genom att han pekade ut honom för dem. Han talade om för dem vem han var. De sökte inte Jesus, men fann honom ändå. Så kan det vara för en del, mötet med Kristus kan komma utan att man medvetet har sökt honom, genom att en annan pekar ut honom för en.

Men det räcker inte. Det är det andra steget som leder till lärjungaskap. Man kan inte lära känna Kristus bara genom att få honom utpekad. Att bara någon berättar om honom. Man måste se själv. Och det mötet kan förvandla. De här två lärjungarna hade förmodligen andra planer för den dagen. De hade kanske andra uppgifter som egentligen väntade på dem. Men de blev kvar hos Jesus, allt annat verkade oviktigt. De stannade hos honom den dagen, de umgicks med honom och lärde känna honom.

Det finns också två personer som tog med andra till Jesus. Först Andreas som hämtar sin bror Petrus. Och sen Filippos som träffade Natanael. Båda två berättar vad de varit med om: ”Vi har funnit... Vi har funnit Messias”. De kunde inte hålla inne med vad de sett. De var tvungna att berätta. När någon tar emot Jesus så får det konsekvenser även för andra. Det sprider sig som ringar på vattnet. Som barn sprang Andreas och Filippos och berättade vidare för andra.

Det finns alltså olika vägar till Kristus. Vissa söker själv, andra får honom utpekad för sig. Och någon blir medtagen av en nära vän.

Något händer alltså när en människa möter Kristus. Det kan bli ett möte som kan förvandla. Petrus hette inte Petrus från början. Hans egentliga namn var Simon. Men när Jesus ser honom så säger han: ”Du ska heta Kefas”. Kefas är arameiska för klippa, på grekiska Petrus. Namnet var något som man förknippade med personligheten, särskilt när man får ett nytt namn som vuxen. Och trots att det är första gången som Jesus ser honom så ser han vem han är. Jesus genomsådar honom, ser honom på djupet. Och ger honom namnet klippan.

”Han är en riktig klippa!” brukar man ju säga om någon som man verkligen kan lita på i alla väder. En stabil och trygg person. Ändå så vet vi ju att Petrus långt ifrån skulle bete sig som en klippa. Precis som alla andra lärjungar så svek han när det verkligen gällde. Ja, han svek värre än de andra, han vågade inte kännas vid honom, utan förnekade att han kände honom. Varför får han då namnet Klippan av Jesus?

Ja, kanske just därför. För att inskräpa att det inte var på några egna meriter eller egenskaper som han blir kallad av Jesus.

Det finns mycket uppmuntran i detta att vi blir kallade av Jesus oavsett akademiska betyg eller social ställning. Jesus kallar oss, men han utrustar oss också, utrustar oss för sin tjänst i sitt rike. Att Petrus får sitt namn beror inte på någon egenskap som han hade från början, utan det är något som växer fram i livet tillsammans med Jesus. När Jesus ser honom så ser han vad han kommer att bli, inte vad han är.

Följ med och se! Eller kom och se, som det egentligen står. De orden är så viktiga att Johannes upprepar de två gånger i dagens evangelium. Första gången är det Jesus som säger det, och sist så är det Filippos som säger det till Nathanael.

Filippos berättar ju entusiastiskt för Nathanael vad han funnit, och så får han det närmast föraktfulla svaret: ”Kan de komma något gott från Nasaret?” Man kanske hade väntat sig att Filippos skulle bli arg: ”Hur kan du vara så inskränkt!” Kanske har du varit med om någon liknande händelse där du har varit med om något fantastiskt och sen när du berättat detta så har du mött oförstående och kanske nedlåtande blickar. Hur lätt är det då inte att luften går ur och man ger upp.

Filippos lät sig inte nedslås, men han börjar inte heller argumentera med Nathanael. Han börjar inte räkna upp driftiga personer som minsann har kommit från Nasaret för att överbevisa honom. Han försöker inte heller att utifrån skrifterna visa på att det ju måste vara Jesus som är Messias. Allt det där hade bara varit slöseri med tid. Det går inte att övertala en person som från början är negativt inställd. Istället säger han: ”Följ med och se”.

När sportjournalister ställer den inte särskilt fantasifulla frågan: ”Hur känns det?” till någon som nyss gjort ett avgörande mål, så brukar de inte få särskilt uttömmande svar. ”Underbart, fantastiskt” eller ”jag kan inte fatta det”. Vi som lyssnar blir kanske inte så mycket klokare. Och nog är det väl så att det finns mycket som inte går att beskriva eller förklara. Hur ska man kunna överföra sina känslor över något underbart man varit med om till en annan?

Filippos försökte inte heller, han insåg att Nathanael måste få uppleva detta själv. Han måste se själv, först då kan han också förstå det som Filippos förstår. Därför säger han ”Följ med och se”.

Mötet med Jesus kan man inte få beskrivet för sig. Vi måste pröva det praktiskt för att kunna bilda oss en uppfattning. Du kan inte låta någon annan se åt dig utan du måste se själv, själv vara med och själv uppleva.

Nu säger Jesus detta även idag. ”Följ med och se”. Han bjuder in dig till ett liv i gemenskap med honom. Han bjuder hem dig till sig, där vi alla egentligen hör hemma.

Du sitter nu i ditt hem, kyrkan är ditt andliga hem. Och när vi firar nattvard idag så inbjuds du att ta ytterligare ett steg närmare Jesus och ett liv i gemenskap med honom. ”Följ med och se”.